

Χριστιανισμός και διωγμοί

Το θέμα το διδαχθήκαμε στα σχολικά μας βιβλία και το ακούσαμε έκτοτε πολλές φορές. Σύμφωνα με την άποψη των χριστιανών, από τότε που εμφανίστηκε ο Χριστιανισμός είχε συνέχεια διωγμούς μέχρι που επικράτησε, λόγω της ραγδαίας κατανόησης του κόσμου ότι το μήνυμα της αγάπης είναι καλύτερο από τα “είδωλα”

που πριν είχε· μάλιστα όταν επικράτησε, αν έγιναν κάποιες καταστροφούλες στις αρχαίες θρησκείες, έγιναν από την ιερή τους αγανάκτηση για τα εκατομμύρια των χριστιανών που έσφαξαν οι κακοί ειδωλολάτρες.

Μπορείτε να κάνετε μια επανάληψη εδώ, σε ένα κείμενο από τον χριστιανό ιερέα Σωτήριο Αθανασούλια, με τίτλο: “Οι διώκτες και οι διωκόμενοι ή ΠΩΣ ΕΠΕΚΡΑΤΗΣΕ Ο ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΣΜΟΣ”.

Παρακάτω είναι τα συμπεράσματα που βγάζει γιατί επικράτησε ο Χριστιανισμός:

- Επικράτησε επειδή οι άγιοι Μάρτυρες σταύρωναν τα είδωλα, τα οποία κατακρημνίζονταν μπροστά στα έκπληκτα μάτια των παρευρισκομένων, δηλ. επικράτησε επειδή η δύναμη του Χριστού κατατρόπωνε τη δύναμη του διαβόλου.

- Επικράτησε επειδή τα λείψανα των αγίων Μαρτύρων θαυματουργούσαν, ευωδίαζαν και παρέμεναν άφθαρτα, ως σύμβολα αιωνιότητας και σημεία της «εν Χριστώ» κατάργησης του θανάτου.

- Επικράτησε επειδή η Εκκλησία περιεβλήθη «ως πορφύραν και βύσσον» τα αίματα των Μαρτύρων της, όπως τονίζει χαρακτηριστικά η εκκλησιαστική υμνολογία.

- Επικράτησε επειδή οι Χριστιανοί στη προσωπική τους ζωή είχαν νικήσει διά του Χριστού τον κατ' εξοχή εχθρό του ανθρώπου, τον θάνατο, με αποτέλεσμα να επιδεικνύουν αξιοθαύμαστη τόλμη μπροστά στο μαρτύριο και να έχουν υπερβεί τον φόβο του θανάτου (πρβλ. Εβρ. 2,15).

- Επικράτησε επειδή οι Διδάσκαλοι του Χριστιανισμού (Απόστολοι, Μάρτυρες, Πατέρες) επικύρωναν τη διδασκαλία τους με θαυμαστά σημεία που ενεργούσε μέσω αυτών η Χάρις του Θεού, όπως ακριβώς αναφέρεται στο Ευαγγέλιο (Μάρκ. 16,20).

- Επικράτησε επειδή ο ζωντανός λόγος του Θεού με την ανακαινιστική του δύναμη μετέβαλλε ριζικά τις ψυχές και τις συνειδήσεις των ανθρώπων (Χριστιανών), αναδεικνύοντάς τους «φώτα» του κόσμου και μέτοχους «άλλης βιοτής, της αιωνίου απαρχής».

- Επικράτησε σε τελευταία ανάλυση επειδή η Εκκλησία του Χριστού δεν αποτελεί φαινόμενο του κόσμου τούτου, αλλά παρουσία της «Βασιλείας του Θεού» εντός του παρόντος κόσμου.

Με βάση τα παραπάνω γίνεται κατανοητό ότι οι Χριστιανοί δεν ήσαν κάποιοι έξωλθε επιβουλείς η «εχθροί» (ποιοί άραγε;), που κατέκτησαν με τη βία τους αρχαίους Έλληνες προγόνους μας, όπως αφήνει να εννοηθεί η σύγχρονη νεοειδωλολατρική προπαγάνδα, αλλά οι ίδιοι οι πρόγονοί μας, οι οποίοι, αναγνωρίζοντας την υπεροχή της «νέας θρησκείας», εγκατέλειψαν αυθόρμητα την πλάνη των ειδώλων, μετέτρεψαν τους ναούς τους σε χριστιανικούς και άρχισαν να λατρεύουν τον Ιησού Χριστό ως μόνο αληθινό Θεό.

Το κείμενο αυτό έχει ενδιαφέρον γιατί μας δείχνει μερικά ενδιαφέροντα στοιχεία .

- Την ιδεοληψία ότι ο Χριστιανισμός επιβλήθηκε με την πειθώ, την αγάπη και τα θαύματα και όχι με την βία, κάτι που ήδη έχουμε ανατρέψει.

- Την επίθεση που έκαναν οι φανατικοί χριστιανοί στους ιερούς χώρους των αρχαίων, καταστρέφοντας τα ιερά για αυτούς αγάλματα (σαν να λέμε τις χριστιανικές εικόνες σήμερα), ασχέτως αν δεν μας λέει ότι έγιναν με την βία, μόνο που σήμερα γνωρίζουμε καλά πλέον, ότι με την παρουσία ενός σταυρού δεν καταστρέφεται ένας ναός ή ένα άγαλμα -διαβάστε για παράδειγμα τον βίο του αγίου Αιμιλιανού εδώ.
- Την ιδεοληψία της σωρείας μαρτύρων χριστιανών που πέθαναν απλά επειδή ήταν χριστιανοί και έγιναν “μάρτυρες”.
- Την ανάγκη αυτής της θρησκείας για λείψανα, θαύματα και γενικά σημεία και τέρατα.

Οι λεγόμενοι “αμέτρητοι διωγμοί των χριστιανών” είναι αποτέλεσμα ξεδιάντροπης προπαγάνδας που αναφέρεται κυρίως στα περίφημα “μαρτυρολόγια”, που αναπτύχθηκε αργότερα, όταν όλοι πλέον έπρεπε να γίνουν υποχρεωτικά χριστιανοί μετά από την δράση του Θεοδοσίου και του Ιουστινιανού και θα πρέπει κάπου να στηριχθεί αυτό. Αυτά είναι φανταστικά και παντελώς ανιστόρητα διηγήματα απύθμενης μυθοπλασίας, μαγείας και θαυματουργίας, που από ό,τι φαίνεται στους αμόρφωτους και εξαθλιωμένους πολίτες της αυτοκρατορίας του 3^{ου}-8^{ου} αι. είχαν ιδιαίτερη πέραση, και στο να δείξει την ύπαρξη μιας συνωμοσίας του Διαβόλου που τελικά δεν απέδωσε, αφού ο Χριστιανισμός τελικά επικράτησε με “αγάπη”. Μπορείτε να πάρετε μια ιδέα από τα μαρτυρολόγια στο άρθρο “Οι φανταστικοί διωγμοί των χριστιανών μαρτύρων”.

Φυσικά, η ιστορική και αρχαιολογική έρευνα έχει ανατρέψει όσα ξέραμε. Η μόνη πηγή μέχρι τώρα ήταν η Εκκλησιαστική Ιστορία του Ευσέβιου, για την οποία ήδη υπήρχαν αμφιβολίες, αφού ο ίδιος έχει αποδειχθεί μέγας παραχαράκτης παλαιότερων κειμένων και φανατικός της πίστης του. Αρχαιολογικά επίσης ξέρουμε ότι οι περίφημες κατακόμβες δεν ήταν σημείο συνάθροισης για να κρυφτούν οι χριστιανοί, αλλά μόνο μέρος ταφής και φυσικά δεν ήταν κρυφές γιατί έχουν ταφεί και εθνικοί. Όσο για τα “αμέτρητα” θύματα, έχουν βρεθεί ιστορικά ελάχιστα πραγματικά θύματα των ελάχιστων επίσης πραγματικών διωγμών, ενώ αντίθετα η επικράτηση του Χριστιανισμού συνοδεύτηκε από διωγμό όλων των άλλων θρησκειών (ακόμα και του αδελφού Ιουδαϊσμού) και όλων των άλλων θεωρήσεων ακόμα και μέσα στον ίδιο τον Χριστιανισμό, που η υπερβολή των υποτιθέμενων εκατομμυρίων μαρτύρων χριστιανών, φαίνεται μια καλή δικαιολογία για τους διωγμούς που έκανε ο ίδιος ο Χριστιανισμός, ως δήθεν αντίδραση. Τα πραγματικά θύματα δίωξης κατά των χριστιανών πρέπει να ήταν

λίγες χιλιάδες, και τα πραγματικά περιστατικά απέχουν από τον τρόπο που μεταφέρονται.

Για παράδειγμα, αναφέρονται από τους χριστιανούς διωγμοί στον 1^ο και 2^ο αιώνα την στιγμή που στον 1^ο αιώνα, δεν υπήρχε η έννοια του χριστιανού, στον δε 2^ο αιώνα. ήταν ακόμα μια ιουδαϊκή αίρεση, παντελώς άσημη, η οποία πρωτοεμφανίσθηκε σε συγκεκριμένες περιοχές, που μόλις άρχισε να διαδίδεται έξω από τις συναγωγές. Μέχρι τον Δέκιο δεν υπήρχαν κρατικοί διωγμοί κατά των χριστιανών, αλλά διώξεις από συγκεκριμένους αξιωματούχους σε συγκεκριμένες περιοχές, σαν αστυνομικό μέτρο για την διασφάλιση της τάξης, όπως γινόταν και για τον κάθε ένα σε περίπτωση εκτροπών. Οι χριστιανοί που εδιώχθησαν μέχρι τότε, ήσαν ελάχιστοι όπως λέει και ο Ωριγένης, και φυσικά υπήρχε συγκεκριμένος λόγος αντικοινωνικής συμπεριφοράς κάποιων νεοφώτιστων, ή αντίδραση από τον κόσμο στις μεθόδους τους. Άλλωστε όπως τονίζει και ο Croix οι διωγμοί δεν είχαν ποτέ στόχο οργανωμένες χριστιανικές ενώσεις, αλλά μεμονωμένα άτομα, σε προσωπικό επίπεδο και όχι ως μέλη αθέμιτου συλλόγου ("Χριστιανισμός και Ρώμη", ΜΙΕΤ, Αθήνα 2005, σ.137-8). Οι εκκλησίες τους δούλευαν κανονικά και δεν υπήρξε κανένα πρόβλημα με αυτές.

Ο πρώτος αναφερόμενος διωγμός είναι του Δέκιου το 250, για τον οποίον υπάρχουν αξιόπιστες πηγές μόνο για την Αλεξάνδρεια με 19 χριστιανούς μάρτυρες, ενώ από την Ρώμη αναφέρονται 6 μάρτυρες χωρίς όμως αξιόπιστα στοιχεία (ο.π. σ. 139-140). Τότε πρωτοεμφανίστηκε το θέμα της υποχρεωτικής θυσίας σε όλους τους Ρωμαίους και όχι μόνο στους χριστιανούς, σαν σεβασμό στον αυτοκράτορα. Μάλιστα στις περισσότερες περιοχές εξαγοράστηκε με χρήμα η υποχρέωση θυσίας στον αυτοκράτορα από μεμονωμένους ή και ολόκληρες χριστιανικές κοινότητες για να μην τους ενοχλούν (ο.π. σ. 61, 138-145), το θέμα είναι ότι δεν υπάρχει ακόμα καμία δίωξη κατά των χριστιανών και το μέτρο αυτό δεν ήταν κατά των χριστιανών ειδικά, ούτε καν θρησκευτικό μέτρο, αλλά διοικητικό και κράτησε μόνο 18 μήνες.

Δέκα χρόνια μετά, επί Βαλεριανού 257-259, εμφανίζεται η πρώτη διοικητική διαταγή που αναφέρεται πρώτη φορά σε χριστιανούς, για τον οποίον επίσης δεν υπάρχουν στοιχεία θυμάτων. Μόνο που δεν αναφέρεται σε όλους τους χριστιανούς αδιακρίτως, αλλά σε αυτούς που βρίσκονται στην Σύγκλητο και σε διοικητικούς υπαλλήλους (κάτι αντίστοιχο ισχύει σε πολλές χώρες σήμερα, ακόμα και στην χώρα μας ο Πρόεδρος της Δημοκρατίας πρέπει να είναι Χ.Ο.). Φυσικά δεν έχουν

καμιά σχέση με τα ιστορούμενα μέχρι τώρα εκατομμύρια, ούτε τέθηκε θέμα άρνησης του θεού τους. Κανένας χριστιανός δεν τιμωρήθηκε για τον θεό που λάτρευε, αλλά γιατί αρνούντο να δεχθούν τους άλλους θεούς, **δεδομένης της αποδοχής στον αρχαίο ρωμαϊκό κόσμο κάθε λατρείας ως ισότιμης με τις άλλες** (φυσικά υπήρξαν κάποιες λίγες εξαιρέσεις με κάποιες καταστροφικές λατρείες) και φυσικά για ανάρμοστες και προκλητικές καταστάσεις από τους ζηλωτές.

Ενδιαφέρον έχει η συνεχής παρουσίαση στα μαρτυρολόγια ότι έβαζαν με την βία τους χριστιανούς να θυσιάζουν στα είδωλα ή στον αυτοκράτορα, κάτι που από ότι φαίνεται δεν γινόταν με αυτό τον τρόπο. Η θυσία αναφερόταν μόνο σε αυτούς που αφού είχαν συλληφθεί, αρνούνταν ότι ήσαν χριστιανοί, για να αποσυρθεί η κατηγορία εναντίον τους κι όχι για όσους επέμεναν ότι ήταν χριστιανοί. Επίσης απαγορευόταν το ψάξιμο και η έρευνα των χριστιανών, δεν γινόντουσαν δεκτές ανώνυμες καταγγελίες και μια επώνυμη καταγγελία κατά των χριστιανών, έπρεπε να αποδειχθεί ότι περιελάμβανε αντικοινωνική συμπεριφορά, ειδάλλως είχε κακές επιπτώσεις στον καταγγέλλοντα.

Για να καταλάβουμε το κλίμα, σήμερα που είναι δεδομένο ότι οι χριστιανοί “αποδέχονται” την θρησκευτική ελευθερία (τόσο δύσκολα όπως ξέρουμε με διάφορες μειονότητες) και την ύπαρξη άλλων πίστεων, είναι αποτέλεσμα της νεότερης εποχής της δημοκρατίας, που δημιουργήθηκε μετά τον Διαφωτισμό, και την αποδοχή του σπασίματος της Εκκλησίας σε τρεις διαφορετικές κύριες εκφράσεις που κάποιες μάλιστα είχαν πιστούς στις ίδιες χώρες. Αυτό όμως δεν είναι κάτι που ίσχυε για χίλια ήδη χρόνια επικράτησης του Χριστιανισμού, αφού κάθε άλλη μη χριστιανική ή λίγο διαφορετική θεώρηση διαλυόταν ή δυνατόν στην γέννηση της. Τότε, τον 2^ο έως 4^ο αιώνα, δεν υπήρχε όπως και σήμερα τέτοιο θέμα, η κοινωνία ήταν ανεκτική σε κάθε θεώρηση, αλλά οι νεοφώτιστοι χριστιανοί θεωρώντας ότι έμαθαν την απόλυτη αλήθεια, λοιδορούσαν και ειρωνεύονταν τις άλλες προϋπάρχουσες θρησκείες, οι οποίες όλες ήταν ανεκτικές μεταξύ τους, και σε κάθε ευκαιρία κάποιοι περισσότερο φανατικοί δημιουργούσαν καταστροφές σε αγάλματα και έκτροπα. Η υιοθέτηση της αποτυχημένης προφητείας του Ιησού για την σύντομη όπως φαντάζονταν τότε “Δευτέρα Παρουσία”, οδήγησε τους πιο φανατικούς σε ακραίες εκδηλώσεις, με σκοπό την σύλληψη και θανάτωσή τους για να γίνουν μάρτυρες και σίγουροι κοινωνοί της “Βασιλείας των Ουρανών” τη στιγμή που “όλα σύντομα θα τελείωναν” όπως νόμιζαν. Η Εκκλησία αν και επισήμως αποκήρυξε τους φανατικούς και κάποιους τους αναφέρει σαν αίρεση,

τους χρησιμοποίησε για να επιβάλει το δόγμα της σαν αγίους που μαρτύρησαν για τον Χριστό και την Εκκλησία, δηλαδή για την θρησκεία τους. Αφού δε επιβλήθηκε, δημιούργησε καινούργιους για να καλύψει και το φαινόμενο της ζήτησης ιερών λειψάνων που ήταν της μόδας όλον τον Μεσαίωνα.

Ας δούμε πως ξεκίνησε ο μόνος πραγματικός διωγμός, το 303, που στην ουσία κράτησε 3 μόνο χρόνια στην Ανατολή, ενώ στην Δύση ελάχιστα. 18 χρόνια μετά την ανάληψη της εξουσίας από τον Διοκλητιανό (να σημειωθεί ότι και η γυναίκα και η κόρη του Διοκλητιανού ήσαν χριστιανές), κάποιιο έκαψαν τον ναό της Νικομήδειας. Αμέσως βγαίνει διαταγή από το παλάτι για έρευνα και τιμωρία των ενόχων, οι υποψίες έπεσαν στους χριστιανούς, μετά από λίγο καίγονται και τα αυτοκρατορικά ανάκτορα της Νικομήδειας που ήταν απέναντι σχεδόν από την εκκλησία της Νικομήδειας που **λειτουργούσε μέχρι τότε κανονικά**. Μετά από αυτό βγήκαν άλλα 3 διατάγματα που μπορούν να χαρακτηριστούν διωγμός, με αφορμή την τρομοκρατική δραστηριότητα των χριστιανών και θεωρητικά μόνο κράτησε για 6 χρόνια ακόμα, αφού μετά ο αυτοκράτορας αποσύρθηκε. Ο διωγμός στην Ανατολή συνεχίστηκε από τον Μαξιμίνο Β΄ μετά δέκα χρόνια στο διάστημα 311-313. Εδώ έχουμε καταστροφή εκκλησιών, μαζικές θυσίες, μετατροπή σε δούλους αλλά και θύματα, μόνο που υπολογίζονται γύρω στους τρεις-τέσσερις χιλιάδες χωρίς να ξέρουμε πόσοι από αυτούς ήταν εθελοντές και πρέπει να ήσαν αρκετοί.

Οι διωγμοί λοιπόν, δεν έχουν να κάνουν σε τίποτα με όσα αναφέρονται από τους απολογητές, τα δε θύματα λίγα σε σχέση με τους εκατοντάδες χιλιάδες ή και εκατομμύρια που αναφέρουν οι χριστιανοί, κυρίως από φανατισμένους νεοφώτιστους με προκλητική στάση (ο.π. σ.148-150) ή σε εθελοντισμό μαρτυρίου (ο.π. σ.75-80) αντίστοιχης λογικής με τους σύγχρονους φανατικούς μουσουλμάνους που ζώνονται και ανατινάζονται με εκρηκτικά και νομίζουν ότι θα πάνε στον Παράδεισο.

Το εντυπωσιακότερο όμως είναι ότι ενώ οι ίδιοι έκαναν εξαιρετικά μεγάλους διωγμούς των εχόντων άλλη, ή λίγο διαφορετική πίστη· αυτό το ξεχνούν και έχουν καταφέρει επίσης τον κόσμο να το ξεχνά, ενώ θυμάται πάντα τα δήθεν εκατομμύρια μαρτύρων χριστιανών που σφαγιάστηκαν από “ειδωλολάτρες”.

Τι διωγμούς έκαναν; Είμαι σίγουρος ότι δεν σας έρχεται κάτι πρόχειρο στο μυαλό, γιατί η προπαγάνδα της Εκκλησίας φρόντισε για αυτό.

Καταστολή όλων των προ υπαρχουσών θρησκειών, διωγμοί κυρίως των Εθνικών. Απαγόρευση διά σειράς νόμων κάθε άλλης θρησκείας και υποχρεωτικός βαπτισμός όλων, αλλά και το χειρότερο, **υποχρεωτικός νηπιοβαπτισμός** από τον 6^ο αιώνα, ώστε να σβήσει ή ούτως ή άλλως απαγορευμένη αρχαία λατρεία με το ζόρι. Αιματηρή καταστολή σχεδόν όλων των αιρέσεων, στους βογόμιλους, στους παυλικιανούς, στους Εβραίους· στους μονοφυσίτες και στους σαμαρείτες, εκτός από διωγμούς είχαμε και **γενοκτονίες**. Εικονομαχία με χιλιάδες θύματα, διαμάχη με τους Αρμένιους και τους μονοφυσίτες που κόστισε στο Βυζάντιο την Μικρά Ασία. Σφαγή των Φράγκων στην Κωνσταντινούπολη (Ανδρόνικος Α΄). Σχίσμα Ανατολής-Δύσης, σταυροφορίες, πρώτη Άλωση, παράδοση στους Τούρκους και δεύτερη Άλωση, αντίδρασης στους επαναστάτες του '21, αντίδραση στους διαφωτιστές κ.λπ. κ.λπ.

Τα θύματα των διωγμών, αλλά και της πολιτικής δράσης της Εκκλησίας είναι εκατομμύρια, μόνο στη γειτονιά μας. Διαβάστε το πως επιβλήθηκε ο χριστιανισμός με όλη την απαραίτητη βιβλιογραφία στην σελίδα “Η ορθοδοξία και η άλλη άποψη”, για να μην νομίζετε ότι υπερβάλλω. Αν δούμε την δράση των Κονκισταδόρων, των Πορτογάλων και των Δυτικών εν γένει κατά την διάρκεια του Ευρωπαϊκού Αποικισμού στις νέες χώρες, ή τον τριακονταετή πόλεμο μεταξύ τους, τότε μιλάμε για δισεκατομμύρια θύματα. Όλα αυτά με την προτροπή, υποδαύλιση του εκάστοτε χριστιανικού ιερατείου ή των ιεραποστόλων, αλλά οπωσδήποτε την δράση των “τυφλών” και φανατικών πιστών του και όσων φυσικά εκμεταλλεύονται αυτές τις διαφορές πολιτικά. **Να θυμάστε ότι Εκκλησία για τους χριστιανούς είναι κλήρος και λαός μαζί**, και ότι κακό έχει κάνει το σύνολο αυτό, ακόμα και αν προβάλλουν κάποιους κανόνες τους που μιλάνε κατά της βίας, η βία ήταν κοινός τόπος της δράσης τους και όχι κάτι ξέχωρο από αυτή.

Οι λόγοι δίωξης των χριστιανών

Ας σκεφτούμε λίγο απλά, αν οι χριστιανοί πήγαιναν στις εκκλησίες τους και παρακολουθούσαν την λειτουργία, υπήρχε κανείς να τους κατηγορήσει για κάτι; Υπήρχε κανείς να κατηγορήσει κάποιον επειδή πίστευε στην άλφα ή την βήτα θεότητα, με τις χιλιάδες από δαύτες που υπήρχαν ήδη; Στην αρχαία εποχή υπήρχαν πράγματι χιλιάδες θεότητες και το να “θρησκεύεται” κάποιος με διαφορετικό τρόπο, ήταν κάτι απλό και φυσικό. Υπήρχε πλήρης αποδοχή διαφορετικών θεωρήσεων, θεοτήτων κ.λπ. και δεν υπήρχε μέχρι τότε, η λογική επικράτησης μιας θεότητας μιας κοινωνίας πάνω σε άλλη. Τί ήταν αυτό που δημιούργησε την αντιπαλότητα;

Αυτό που κατηγορούσαν πραγματικά τους χριστιανούς ήταν για το κακό όνομα που είχαν. Ας δούμε αντίστοιχα στην νεώτερη εποχή, το κακό όνομα που είχαν οι “μάρτυρες του Ιεχωβά”, τις διώξεις που υπέστησαν τις ταλαιπωρίες τους τόσο από το κράτος, στο στρατό κ.λπ. Γιατί όμως οι ιεχωβάδες απέκτησαν “κακό όνομα”; Αν πήγαιναν απλά στην εκκλησία τους και μελετούσαν τη γραφή θα ασχολιόταν κανείς μαζί τους; Το κακό όνομα οι ιεχωβάδες το απέκτησαν επειδή έκαναν **προκλητικό προσηλυτισμό** και είχαν **περίεργες** (για τους υπόλοιπους) **δοξασίες**, που έρχονται σε αντίθεση με την υπόλοιπη κοινωνία, όπως άρνηση στις μεταγγίσεις αίματος (που στοίχισε τη ζωή σε κάποιους), την στρατιωτική θητεία κ.λπ. Για τον ίδιο λόγο και οι χριστιανοί εκείνοι την εποχή είχαν κακό όνομα, για περίεργες δοξασίες και για αντικοινωνική δράση.

Άλλοτε η απαίτησή τους (για όσους ήταν Ιουδαίοι) να μην πληρώνουν τον φόρο των Εβραίων αφού αποσχίστηκαν από αυτούς, άλλοτε ήταν η παρεξήγηση της “κανιβαλικής” δεισιδαιμονίας για την “πόση του αίματος του Χριστού” και του “φαγώματος του σώματός του”, άλλοτε η άρνηση να στρατευτούν και να υπηρετήσουν την Ρώμη, άλλοτε η φονταμενταλιστική διάθεση κάποιων νεοφώτιστων χριστιανών που ήθελαν να πάνε στον Παράδεισο με συνοπτικές διαδικασίες (σαν τους φανατικούς μουσουλμάνους σήμερα), άλλοτε η καταστροφή των ιερών συμβόλων και των ιερών κτισμάτων των άλλων θρησκειών, αλλά σίγουρα ο προσηλυτισμός -ειδικά στους δούλους- και τις γυναίκες που έκαναν και κυρίως ή άρνηση για τις άλλες θεότητες και το προφανές μίσος για την θρησκεία όλων των υπολοίπων, η άρνηση να δέχονται εντολές από την πολιτεία, αφού μόνο τον Χριστό υπάκουαν και πολλά αντίστοιχα.

Αυτά τα θέματα ήταν πρωτόγνωρα για την αρχαία εποχή. Η ιδεοληψία επίσης που και σήμερα έχουν πολλοί χριστιανοί ότι αν κάνει κάποιος κάτι ανόσιο ή βλάσφημο για τον/τους θεούς της κοινότητας θα γίνει κάποια καταστροφή στην ίδια την κοινότητα, ήταν επίσης κάτι που βοήθησε τότε στην δημιουργία του κακού ονόματος, σε συνδυασμό με κάποιες θεομηνίες.

Βλέπουμε λοιπόν, ότι τα πράγματα δεν είναι όπως μας τα έχουν πει. Ο Χριστιανισμός σε αντίθεση με ό,τι υπήρχε μέχρι τότε, ήταν (και είναι) μια εξωστρεφής επιθετική θρησκεία, που ο πιστός πρέπει να προβάλλει την πίστη του, να κάνουν δημόσιες λιτανείες να κάνουν ξόρκια και αγιασμούς σε ό,τι δεν τους αρέσει (δίνοντας έτσι και το στίγμα του στόχου για τους φανατικούς), να βρίζουν και να περιφρονούν τις άλλες δοξασίες, αφού αυτοί μόνο γνωρίζουν την πραγματική αλήθεια, και να διαδίδουν την πίστη τους, δηλαδή να προσηλυτίζουν,

να πείσουν τους πάντες για την αλήθεια τους. Η ιδεοληψία της μετά θάνατον “ουράνιας βασιλείας”, αλλά και τις αναμονής της Δευτέρας Παρουσίας που ακόμα φανταζόντουσαν ότι επέκειτο, σύμφωνα με την αποτυχημένη προφητεία του Ιησού, βοήθησε στον φονταμενταλισμό και την δημιουργία των μαρτύρων της.

Με την ιστορική γνώση σήμερα, ότι τα γνωστά θύματα ήταν λίγα, οι νόμοι συγκεκριμένοι σε συγκεκριμένες εποχές, καταλαβαίνουμε ότι το στήσιμο και η επικράτηση της θρησκείας αυτής εξ’ αρχής έχει στηριχθεί στην άκρατη υπερβολή, το ψέμα και την θαυματοποιία. Η δράση της όταν επικράτησε και πως συμπεριφέρθηκε στους ανταγωνιστές της, δεν ήταν από αντίδραση λοιπόν για τις διώξεις που υπέστη, ήταν γιατί από την φύση της δεν δέχεται άλλη άποψη όπως δείξαμε και αυτή η δράση δίνει και το στίγμα πως ακριβώς άρχισε να διαδίδεται επιθετικά σε ένα ήρεμο θρησκευτικά περιβάλλον και τον λόγο που κάποιοι χριστιανοί διώχθηκαν από την πολιτεία. Δεν είναι τυχαίο ότι αν και χρησιμοποίησαν και χρησιμοποιούν τον προσηλυτισμό κατά κόρον, απαγορεύουν στους ανταγωνιστές τους να προσηλυτίζουν και εκείνοι.

Φιλίστωρ

Πηγές-παραπομπές

Χρησιμοποιήθηκε το βιβλίο G. E. M. de Ste Croix, Χριστιανισμός και Ρώμη, μετ. Ιωάννα Κράλλη, MIET, Αθήνα 2005.

Χρήσιμο επίσης είναι το βιβλίο της Candida Moss, *The Myth of Persecution: How Early Christians Invented a Story of Martyrdom*. που δυστυχώς λόγω capital controls θα αργήσουμε να δούμε. Διαβάστε μέχρι τότε, κάποιες πληροφορίες εδώ, ή εδώ, ή εδώ.

Διαβάστε επίσης:

Παρουσίαση του βιβλίου της Catherine Nixey, *The Darkening Age - The christian destruction of the classical world*. <http://tvxs.gr..>